

SREČA

Još mi je samo to falelo, da me ftič posere nasred glavnoga trga, tam gde me moreju videti si teri nekaj vu tem mestu znače, baš kak da je negdo naručil da se pernati stvor olakša znad moje glave. Mam sem probala z lasi zvleči i očistiti se kej je tam neotesanec v žurbe odhitil, pak za svojem poslom otiti dalje. Nu, kak to več zna biti, komplikacijam tu ne bil kraj.

Gruntovnica je bila zaprta, pak sem lepo kušnula vrata kak se veli i došla zabadaf. Pravo za reči, ne da je bila zaprta, ali nesu delali zato kej su bili na gablecu, pak sem se morala posle nazaj vrnuti, em ne pem domom neobavlena posla. Skrenula sem tam pri štreke iza one trafike f tere navek Barek lute bombone kupuje, gda nekam poslom ide, veli da neče v ljude puvati a da oni kisela lica delaju, a ze zube je navek smrdi. Ima pokvarene ščrbi baš fajn, zubara se boji, a za protezu ionak nema dosta penez, pak hodi takova krežuba i kamuflera trulež z mentolom, več se je nafčila.

Našla sem malu pekarnicu, mam tam iza te trafike, pak sem si bureka kupila, gladna sem bila, a cuga ionak nemam za nazaj do popoldan, ovak si bum bar nekej pojela dok se one žene, kej delaju f gruntovnice, ze svoje pauze vrnu. Žvakala sem i mrvice z lajbeka otresala, tu i tam mi je i koji komadiček sira z papera na pod opal, buju ftiči ga našli pak se pogostili. Gda sem pojela, z rupčekom sem si obrisala masnu bradu pak sela na jenu klupu drvenu, spod nejakve velike lipe, tam pri kolodvoru.

Gledela sem okolo kak se ljudi spominjaju dok kavu spijaju po birtija i kak su lepo oblečeni oni kej se sprešetavaju, bi mogli i moje let biti, samo su puno bolše uščuvani, to se vidi zdaleka. Žene imaju na glave trajne i one nejakve moderne taške, majle, kej se denu prek lakta i nesu prežmeke, pak moreš lepo ruku držati tak podignutu a da ti to ne nijakov napor. Vidi se po njimi da su dobre volje, tak čiste i nafrizerane, nektere čak i kraluže na vratu nose, tu i tam pokoja i svetlucavoga prstena na čvornati zglobi.

Ja nesem nigdar nijakov nakit imala.

Ne računam one črlene plastične lanceke od sitne kuglici, tere mi ja baka metala na narodnu nošnju, to je na sakomu štandu se jeftino moglo kupiti, pasalo je vuz mustre

na nošnje. Mislim kak nesem nigdar pravo nekej vrednoga imala, srebreno ili zlatno, zato kej smo bili i ostali bokčija. Sretni smo bili gda smo f hiže imali dosta za pojesti.

Zato, baš poradi ničega drugoga, denes ja čakam reda f gruntovnice.

Nesem znala da paper f terem ti negdo nekej ostavlja, gda merne, ne vredi kuliko je črno spod nofta, če to kej si dobil na dar ne i v gruntovnice na te prepisano, i zato denes hodim ovud i obilazim fiškale a unda i tu gruntovnicu, ne bi li na tem planu reda napravila. Ne bu moja Jagica kak zadnji bogec na tem svetu, gda mene više ne bu, ostala. Se kej ja imam, bu nejno, gda za to dojde čas.

Nema sreče kak nektere dekle, nema nikoga gdo bi ju k sebe na brigu zel, nu ja se postarala bum da se bu štimalo gda prejdem na drugu stranu. Japinoga suseda sin, teri je velike škole zučil, se mi je rastumačil i papere priredil, kam i kad i zakej pojti moram, da sestru svoju mlajšu zbrinem.

Da ne bum za seme ostala, znala sem odnavek, a gda sem zeznala i da sem ozbiljno betežna, bilo mi je bistro kej mi je delati. Za Jagicu se pobrinuti, da drugem ne bu na teret, a ja da ležejše odem. Da sem imela dece, bila bi i mirnejša, kej bi je nafčila da se za svoju tecu starati moraju, gdo bu za čoveka maril, če ne bu tvoj rođeni, teri ti je najbližeji, to se zna. Nu, sama sem kak prst, čovek mi je zdavna mrel, a to malo kej smo privredili nemam komu neg Jagice ostaviti. Ona sirota ne nigdar v gradu ni bila, ne bi znala kak se te konce poloviti i od jene do druge vrat celi dan hoditi, zato bum ja to na miru sad, dok još morem hoditi, se naredila.

Imbra je rekел da je gruntovnica zadnje mesto kej trebam još objiti i da unda nemam brigu. Oporuku sem več napisala, a ono kej se f katastru prepiše z jenoga na drugoga bu išlo po smrtovne, on bu pomogel, če nekej negde zapne, obečal je. Pošten je čovek, ne bu z mene norca napravil, verujem mu. Ne štel ni peneze zeti, kak falu kej mi se tumači kak moram delati, pak to isto fajn o njemu govori. Dej mu Bog zdravlje, i njemu i familije, a gda se domom vrnem, bumo Jagica i ja još i jenu kokoš i racu priredile, da mu žena v nedelu finu žutu juvu skuva i meso z mlinci za obed speče. Reda mora biti, a takove mlince kakve moja sestra dela, ne zna napraviti nigdo.

Gda sem se lepo bureka najela i se f glave tak lepo preštuderala, sad mi je za zdiči se s te drvene klupi, pak još jemput pred ona vrata pojti. Ne znam kej me tam praf

zapraf bu dočekalo, ali se čovek treba dobromu nadati, tak je stara babica navek govorila. Nekak si gruntam, da će i bu kojem slučajem tam negdo loše volje bil, pak ga odobrovolti bu trebalo, imam ja, za saki slučaj, f svojemu cekeru od kukurizine, jenu lepu steklenu politrenku z šljivovicum rakijum, zdelicu sira s flaškum domačega vrnja i jenu z dima klobasu češnjofku.

Če bu sreče, morti mi kej i od toga, da obavim posla poradi teroga sem sim i došla, pomore. Gdo zna, more biti da je one ftič, teri mi je lasi v jutro zamusal, sejeno bil dober znak.

Natalija Bajer, Lukac